

LÁSKA. MAGIE. REVOLUCE.

Enchantée

Okouzlená

GITA TRELEASOVÁ

COC
BOO

Enchantée

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz



Gita Treleasová
Enchantée – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

GITA TRELEASOVÁ

Enchantée

Okouzlená

COO
BOO

*Věnováno Lukasovi
a Timovi, kteří uvěřili*

*And what costume shall the poor girl wear
to all tomorrow's parties...*

The Velvet Underground

PAŘÍŽ, 1789

1

Yves Rencourt, svíčkařův učeň, ztratil paruku. Jakmile z obchodu odešel poslední zákazník, prohledal všechny košíky plné zatočených knotů, kusů včelího vosku i naklánějících se hromádek účtenek. *Rien*. Nebyla k nalezení. Ale on ji na dnešní večer potřeboval. Vždyť měl doručit svíčky na večírek hraběte z Astignacu, který potrvá až do úsvitu. Tohle byla jeho šance dát o sobě vědět. Stoupnout na společenském žebříčku. Odmítal se tam ukázat bez paruky. Jen s vlastními vlasy by byl k smíchu, on ale potřeboval vzbudit slibný dojem. Jako někdo, kdo by mohl něco dokázat.

Aspoň kabát je dobrý, povzdechl si, když sundal světle šedý hedvábný plášť z ramínka a oblékl se do něj. A *voilà*, za ním čekala i ta zatracená paruka s dlouhými bílými lokny svázanými černou saténovou mašlí. Nasadil si ji a spokojeně na sebe do zrcadla zvedl obočí. Už nevypadal jen jako svíčkařův učeň, ale dokonale, *absolument parfait*.

Naskládal do plátěného pytle své nejpovedenější svíce – ty, které nabarvil odstíny šťavnatých meruněk a ranních červánků. Teď už potřeboval jen peníze na kočár. Vytáhl zpod pultu truhlu, zvedl víko a zadíval se na blyštivou hromádku mincí. Na řádky louisdorů, livrejí i drobných sous. Obchod se svíčkami prosperoval. Bez ohledu na to, jak málo bylo chleba, jak špatně se prodávaly tabatěrky nebo klobouky zdobené peřím, všichni potřebovali světlo. Vzádu skladoval mistr Orland levné lojové svíce páchnoucí dobyt看kem.

Těch se prodávalo každým dnem víc. Ale vpředu, u výlohy, byste v krabičkách nebo zavěšené za knoty našli Yvesovy největší lásky. Voskové svíce. Jejich barvy jako by měly magickou moc. Ve světle růžových se stařeny zdály mladší. Světlo šedá připomínala oceán. Jednoho dne, brzy, jak doufal, bude vyrábět svíce pro samotnou královnu.

Protože stejně jako on, i Marie Antoinetta milovala nevšední věci. Yves jí byl připraven vyrobit svíce pro každou příležitost. Takové, o jakých se jí ani nesnilo. Věděl, že jich bude třeba vyrábět tisíce, protože v nekonečných síních paláce Versailles se svíce nikdy nezapalovaly dvakrát.

Vytáhl z kapsy kabátu koženou peněženku a začal si do ní skládat mince. Cink, cink, cink. U jedné se ale zarazil. Jednalo se o louisdor, zdánlivě zcela stejný jako ostatní. A přesto: někomu, kdo trávil celé dny prací s jemným voskem a pátral po nedokonalostech, na něm muselo přijít něco zvláštního. Zvedl ho do slábnoucího odpoledního světla, ale nic divného na něm neshledal. Dal si ho mezi zuby a skousl. Stejně tvrdý jako jiné. Ale přece jen. Našel v trezoru další louisdor, uchopil ho do druhé dlaně a potěžkal je. Zavřel oči. Ano. Ten v pravé ruce byl lehčí. Ale kdo jiný než opravdový znalec by si toho všiml? Už se ho chystal hodit zpět do truhly, když sebou najednou škubl.

Ten louisdor se hýbal.

Yves vyjekl a upustil ho na pult. Zlatá mince se začala horečně točit dokola, až nakonec spadla. A vzápětí se její okraje začaly vlnit jako rozpuštěný včelí vosk.

„*Mon Dieu*,“ hlesl Yves. Co se to jen ve jménu Páně dělo?

Zlatý louisdor se překloupil na druhou stranu. Králova tvář i s jeho zahnutým nosem zmizela, stejně jako koruna a štít. Zatímco Yves na minci zíral, postupně přišla o svůj kulatý tvar, začala se protahovat a dělit, až nakonec vypadala jako ohnutá spona z postroje. Opatrně se jí dotkl prstem.

Vždyť to *byla* jen spona z postroje.

Vykřikl a natáhl se pro truhlu s penězi, kde našel mezi mincemi i takový sešlý, z jedné strany promáčklý cínový knoflík a jednu zdeformovanou literu, písmeno Q. Bezcené kusy kovu.

Přesně si ji vybavoval. Dokonce s ní i flirtoval. Rudé vlasy, pihovaté, ostře řezané lícní kosti. Hladová. Ne že to by ji nějak omlouvalo. Netušil sice, jak to udělala, ale musel být blázen, když vzal zlatý louisdor od dívky v rozervaném plášti. Kdyby jen tolik nesnil o tom, jak skvělý dojem udělá u hraběte, snad by se nad tím zamyslel. Idiot! Mistr Orland ho zabije.

Doběhl ke dveřím, otevřel a vykřikl do zaplněné ulice. „Pomoc! Policie! Byli jsme okradeni!“

2

Camille proklouzla klenutým podloubím, proběhla přes malé dlážděné náměstí a úzkou uličkou plnou vůně čerstvého chleba došla do pekárny. Těžký košík plný svíček a kusu sýra si položila na podlahu mezi nohy.

Zhluboka se nadechla. *Nebe musí vonět přesně takhle.* Jako housky s rozinkami, jako briošky, z nichž se sype déšť máslově zlatých drobečků, když se do nich zakousnete, jako ještě teplé bagety dlouhé jako vaše paže, jako koláčky, z nichž se vám začnou sbíhat sliny. Žena před ní zdržovala a stěžovala si na cenu chleba.

„Já za to nemůžu,“ zavrčela na ni pekařka. „To počasí! A královna! Radši se stará, aby měla skříň plnou šatů, než aby její poddaní měli plná břicha.“

„Pravda!“ zabručela další žena. „*Madame Déficit* utrací, jako by snad peníze měly vyjít z módy. Jak za to všechno platí?“ Ta žena se zamračila. „No přece našimi úsporami! Nakonec budeme muset platit daně i po smrti.“

Camille si netrpělivě protáhla prsty. Lidé si stěžovali na krále, královnu a šlechtu, přestože nemohli vůbec nic změnit. Její otec, tiskař, označoval šlechtu za pijavice, ale dokonce i on zakázky od šlechticů potřeboval.

Tak přidej, pomyslela si. Brzy padne večer a v temných koutech se začnou prodlužovat stíny. Do ulic vklouznou kapsáři, kuplířky snažící se lapit další mladé dívky i muži s nenechavými prackami.

„Oui, mademoiselle?“

Camille kývla na den staré bochníky chleba. „Vezmu si jeden z nich.“ Pak zaváhala a dodala: „A ještě jeden koláček, *s'il vous plaît*.“

Přitáhla si kabát těsněji kolem ramen a vyšla ven. Nebe viselo nad střechami Paříže jako olověná deka a vzduch měl kovovou pachutí. Ráno našla v kuchyňském džbánu s vodou tenoučkou krusku ledu. Letošní květen byl chladný, nedalo se s tím nic dělat. Ještě ji čekala poslední pochůzka a mlžné slunce už klesalo za věže katedrál Notre-Dame. Zamířila na rušnější ulici. Cestou se vyhýbala hromádám koňských koblih, loužím koňské moči a všemožným odpadkům, které lidé vyhodili ven z oken. Aby se nepozvracela, zabořila nos do kabátu. Ještě slabě voněl po matčině parfému.

Jen kapsa jí připadala příliš široká a prázdná. Dole u lemu už se tísnilo jen pár sous. Přejela po jejich krajích prsty. Ještě stále byly kulaté. Neodvažovala se je vytáhnout a spočítat. Ne venku. Na víno pro Alaina bude mít dost.

Pokud se mince zas nepromění.

Zatímco jí ve vinárně plnili lahev ze sudu, nervózně si kousala nehty. Když pak znovu vyšla na ulici, přitiskla si košík těsně k sobě. Všem místním polorozpadlým podchodům se vyhnula. Přišly jí stejně úzké jako vstupy do hrobek. Skoro na sobě cítila ruce, které v nich číhaly. Někde v budovách krčmích se nad ní se rozplakalo nějaké dítě.

Zahnula za roh a spatřila proti sobě běžet děvče zhruba stejně staré jako její mladší sestra. Z bledé tváře jí vystupovala líčka červenající se spěšně nanesenou tvářenkou. Její vlasy vypadaly jako ohnivá zář. Obočí měla svůdně zvýrazněné a korzet stažený tak, aby dodal jejímu ještě dětskému tělu ženské křivky. Pod špinavým lemlem šatů kmitala bosýma nohama, vyhýbala se kolemjdoucím lidem.

„Stůj, ty děvko!“ křičel za ní konstábl razící si cestu davem. Camille najednou zachvátil takový strach, že si pro jistotu přes své zrzavé vlasy přetáhla kapuci. Ale nemohla z té spoře oděné dívenky

řítící se k ní jako běsnící požár odtrhnout oči. Vedla život, jehož se Camille děsila. Byla zosobněním všech jejích nočních můr.

„Vy tam!“ zařval konstábl na Camille. „Zastavte ji!“

Camille se přitiskla ke zdi. Zatímco se k ní nebohá dívka blížila, zahlédla v pološeru bělmo jejích očí, vyzábělý obličej a paže samou modřinu. I tu malou skývu chleba, kterou třímala v rukách. Jak dlouho z ní asi dokáže s hlady se svírajícím žaludkem žít? A co bude dělat pak? Camille sáhla do kapsy a sevřela svých posledních pár pravých sous.

„Zlodějko!“ křičel konstábl. Tvář se mu zkřivila vzteky, když mu dívka davem nakonec proklouzla.

Bylo to příliš riskantní. Camille znovu stiskla prázdnou pěst. Srdce se jí naplnilo smutkem. Neposkytnout pomoc bylo špatné, jenže opak znamenal příliš velké nebezpečí. Vzhledem k tomu, že ji pronásledoval ten konstábl, nemohla nic dělat. Život na ulici jí naháněl příliš velkou hrůzu, větší než cokoli jiného.

Když dívka probíhala kolem ní, na okamžik se setkaly pohledem. Pak se obě rozplynuly do večerní tmy halící celou Paříž.

3

Camille bydlela v podkroví jednoho starého kamenného domu na rue Charlot. Kdysi se musel hrdě tyčit k nebi, ale dnes už se opíral o své sousedy, jako by ho po všech těch letech unavilo stát rovně. Odemkla těžké dveře a proklouzla na dvůr. Někde v šeru zavyl pes. Sukni jí rozvířilo mávání křídel sousedovy slepice. Nahoře v jejich vikýři se svítilo. Alain už se musel vrátit. Představila si staršího bratra, jak svléká vojenský kabátec a skopává z nohou boty, usedá ke krbu, směje se nějakým vtípům a hladí kočku. Takového, jaký dřív býval.

Vydala se nahoru do schodů. Těžký košík se jí houpal u boku. Někdejší velkolepé schodiště se zrádně točilo vzhůru až do sedmého patra, ale ona dobře věděla o všech jeho prohníklých místech. Když vylezla do třetího poschodí, otevřely se dveře.

„Mademoiselle Durbonneová? Na slovíčko.“ Madame Lamotteová v umaštěné zástěře k ní zvedla svíci. „Už dva týdny jste pozadu s nájmem. Tady nejsme žádná charita.“

Camille zamrkala. Jejich úspory se ani zdaleka neblížily měsíčnímu nájemnému ve výši dvou set livrejů, neboli osmi tlustých zlatých louisdorů. A bytné by si nemohla dovolit podstrčit falešné mince. Jakmile by nabyly původní podoby – což by se nevyhnutelně stalo, protože Camille neuměla kov očarovat tak, aby si ponechal nové obrysy –, madame Lamotteová by je vyhodila na ulici. *Bien sûr*. I když měla jejich rodiče moc ráda a sirotků, kteří po nich

zůstali, jí bylo líto. Potom by se z nich stali bezdomovci žijící pod mostem. Prostitutky. Nebo mrtvoly.

Camille strašně nerada prosila. „Ještě pár dní.“

Madame Lamotteová zamračeně přikývla. Camille se jí poklonila a vydala se znovu do schodů. „Ještě jedna věc,“ zavolala za ní bytná. „Jde o vašeho bratra.“

Camille ztuhla. Takže už si toho všimla dokonce i madame. „Omlouvám se,“ řekla a snažila se nedat na hlase znát vyčerpání.

„Vždyť jsem vám ještě nic neřekla!“

„Promiňte, pokračujte, madame.“ Pokud to mělo co dělat s Alai-
nem, nemohlo se jednat o dobré zprávy.

Bytná trochu ztišila hlas. „Jen buďte opatrná. Trochu na něj dohlédněte.“

„Samozřejmě, madame.“ Ačkoli to bylo nemožné, úkol jak z říše pohádek. Ani tisíc párů očí by ho nedokázalo ohlídat.

Když Camille vystoupala až do sedmého patra, zastavila a zaposlouchala se. Opravdu hudba? Otevřela dveře od bytu. Uprostřed prázdné místnosti tančila její mladší sestra Sophie sarabandu, zatímco Alain ji doprovázel na vojenskou pikolu. Její vlasy se v záři svíce zlatavě leskly a z modrých, daleko od sebe posazených očí jí zářilo nadšení. Tolik se podobala matce. Ty jemné rysy, nosík maličko nahoru, jako princezna z jedné z klasických pohádek. Sophie byla odjakživa drobná. Nožky i ruce hebké jak kočičí packy, až záviděníhodně útlý pas, který vypadal ještě štíhlejší, jak se sukně točila okolo ní.

Jakmile si jí Sophie všimla, zastavila se uprostřed tance. Z rudých tváří jí sálalo štěstí, ale také únava. A v tepně na krku jí pulzovala krev.

„Přidej se k radovánkám, Camille!“ zvolal Alain. Seděl v nejlepším křesle, nohy v botách na stole. Světlo ohně se mu odráželo od neoholeného strniště. Zbytek obličeje mu stínil klobouk naražený hluboko do čela. Vlasy, kdysi stejně zlaté jako ty Sophiiny, mu ztmavly. Měl je stažené černou mašlí, která vypadala, jako by se měla každou chvíli rozvázat.

„Vím, jak ráda tančíš, zlatíčko,“ řekla Camille, opatrně koutkem oka pozorujíc Alaina, „ale bylas tolik nemocná...“

„To Alain mě o to požádal,“ oddychovala Sophie, až se jí hubená hrud' zvedala. „Chtěl vidět, jestli jsem pořád stejně dobrá tanečnice.“

„Taky že je!“ rozzářil se Alain. „Ještě se mi podaří najít jí manželku. Jen počkejte a uvidíte.“

„Nedělej si legraci, Alaine. Takhle se se mnou nikdo neožení,“ vzdychla Sophie a sklonila hlavu tak, aby jí vlasy zakryly několik jizviček, které jí po neštovicích zůstaly na čele. „Nemám pravdu, Camille?“

Camille zaváhala. Na tu otázku neexistovala dobrá odpověď.

„Ať ti Camille řekne cokoli, neposlouchej ji! Dámy u dvora si malují znamínka krásy, aby zamaskovaly jizvy po neštovicích,“ ujistil ji Alain a pozvedl číši. „Na Sophie! Jen dál tanči a šij a manžela ti najdeme, krásného jako princ.“

„Je jí patnáct, Alaine,“ střelila po něm Camille zasmušilým pohledem. „Pojď se posadit ke krbu, Sophie, a trochu si odpočiň. Já zatím nachystám večeri. Boty dolů, Alaine,“ řekla a strčila bratrovi do nohou. Ráda si odložila těžký košík na stůl. Pak smetla špínu hadrem a položila na zjizvenou dřevěnou desku chléb, sýr a nůž. Koláček podala rovnou Sophie.

„Páni, tos neměla,“ vyhrkla, ale celá se rozzářila.

„*Bien!* Jen ji pořádně vykrm, Camille, když jsi ji nechala vyhubnout na kost.“

Camille na bratra málem vyjela. *Prosím? Já že ji nechala? Takže to byla moje chyba?* Ale nakonec se ovládla.

„Máš v tom koši taky něco pro mě?“ dožadoval se Alain.

Camille postavila na stůl i lahev vína.

„Výborně,“ usmál se. „Taky si naliž skleničku. Teď máme dost.“

„Co tím chceš říct, že máme dost?“ Ale hned si všimla lahve stojící u krbu a srdce jí ztěžklo. „Kde je kuře, Alaine?“

„Jaké kuře?“

Camille cítila, jak Sophie ztuhla. Prázdný pokoj se jí najednou zdál velice, velice stísněný.

„Vzpomínáš, jak monsieur Dimnier vždycky obdivoval *maman*?“ pokračovala Camille neutrálním tónem. „Požádala jsem tě, abys u něj vyzvedl to kuře, které nám nechal stranou. To, které nepřibíralo, takže ho musel zabít brzy.“

Zamračil se. „O žádném vyzáblém kuřeti ses nezmiňovala.“

Ale zmiňovala, jenže na tom teď nezáleželo. „Tak já tam zajdu sama, není to daleko,“ řekla a natáhla k němu otevřenou dlaň. „Ale budu potřebovat zpátky ty peníze.“

Alain se zasmál. „Tak to by sis měla vyrobit nějaké další, protože já už žádné nemám.“

„Cože?“

„Jak říkám,“ odtušil Alain, přihnul si z lahve a otřel si rty do rukávu. „Jsou pryč.“

„Nemůžeš jen tak rozhazovat naše opravdové peníze!“ Sáhla do kapsy. Přesně jak se obávala. Krom těch několika pravých sous už ze všech ostatních vyprchalo kouzlo a stalo se z nich zase to, čím byly toho rána. Ohnuté nicotné hřebíky, které vypáčila z rozbitých dveří. „Nemůžu Dimnierovi zaplatit tímhle!“ rozkřikla se. „Jemu musíme platit opravdovými penězi, pamatuješ? Když nám přestane prodávat i on, co pak?“ vyhrkla a mrštila rezavé hřebíky na stůl takovou silou, až se rozkutálely na zem.

Alain jen pokrčil rameny. „Tak prostě zajdeš ještě o kus dál.“

„Nikde dál už nic není!“ dupla Camille. „Nemáš tušení, jak daleko musím chodit pro chleba! Dimnier je poslední v celé čtvrti, kdo nám věří. A tys zahodil naše kuře pro flašku vína!“

„Jak jsem měl vědět, že přineseš taky jednu?“

Camille ve spáncích pulzovala krev. Nebylo lehké protloukat se za pomoci *la magie ordinaire*, prostým kouzlům, díky nimž přeměňovala kousky kovu na mince. Poslední dobou se jí už ani nepřestávaly chvět ruce a pohubla skoro stejně jako Sophie. Kouzla ji krůček po krůčku vysávala. Někdy měla pocit, že ji snad zabijí.

Popadla lahev vína.

„Neopovažuj se!“ Alain vyskočil na nohy. „Dej to sem!“

„Nezasloužíš si ji!“ vykřikla Camille, zvedla lahev nad hlavu a hodila ji přímo do dřezu. Místnost se naplnila hořkou vůní vína a ozvěnou tříštících se střepů.

Alain popadl nůž ležící na stole a ukázal jím na ni. „To bylo moje víno!“

„Bylo moje, ty idiote! To já se na něj dřela. Já ho koupila.“

„Přst, Camille!“ hlesla zoufale Sophie. „Prosím, nehádej se! Alain teď zaujal tátovo místo. Musíš ho poslouchat.“

Camille se otočila k sestře. „Jenže táta nebyl devatenáctiletý buďžkníčem!“

Alain se vrhl k ní. Musel se opřít o stůl. Přestože byla zima, obličej se mu leskl potem a v očích měl tak nepřítomný pohled, až z toho Camille naskočila husí kůže.

„Jdi se z toho vyspat, Alaine. Já tady uklidím, *comme d'habitude*,“ dodala si pro sebe. Jako vždycky.

Než stačila jakkoli zareagovat, přitiskl jí nůž na krk. Zkameněla. Najednou jako by cítila v žíle těsně pod kůží každý tep.

„Co to děláš, Alaine? Polož ten nůž.“

Alainovi se rozechvěla ruka a pak to přišlo, do krku jí vystřelila palčivá bolest. Do prohlubně mezi klíčními kostmi jí stekl pramínek krve. Už celé týdny vyhrožoval, že jí ublíží. A teď, s bůhvíkolika lahvemi vína v sobě, se k tomu konečně odhodlal. Z té nespravedlnosti se jí chtělo plakat a křičet zároveň. Ale ani se nehnula.

„Ty nejsi moje poručnice, Camille Durbonneová!“ zavrčel Alain. „Jsem voják a vydělávám si na živobytí sám.“

„Tak to pro jednou opravdu zkus. Pro jednou se ukaž ve službě. Nebo zaplatť nájem.“ Stále ještě se ani nehnula. Všechno uvnitř ní křičelo, aby utekla, ale ona před ním odmítala dát na sobě znát strach. *To nikdy*. „Já už takhle dál nemůžu.“

„Neboj, však já svůj díl práce zastanu. A ty mezitím,“ pokračoval tak blízko k ní, že ucítila jeho dech, „dělej to jediné, k čemu jsi

dobrá. Kouzli.“ S těmi slovy nůž upustil, odpotácel se ke dveřím a otevřel je dokořán.

Camille se zlomeným srdcem plným zuřivosti poslouchala, jak vrávorá dolů po schodech. Kouzlení teď pro ni díky němu bude snadné. Drobná kouzla prosté magie ji stála jednak veškeré umění, kterému se pod dohledem matky naučila, a jednak zármutek. Bez zármutku nebylo žádné přeměňování, žádná kouzla.

Dnes v noci se jí ho ale v duši nahromadilo na rozdávání.

4

Té noci pronásledovaly Sophie ve spánku noční můry. Začaly ji trápit v době, kdy onemocněla neštovicemi. Vyprávěla Camille, že se v nich občas vrací v čase. Třeba o šest měsíců nebo o rok, do dob, kdy byli jejich rodiče ještě naživu, milí a šťastní. Jindy se jí ve snech jen zdáli živí, ale jakmile je objala, obrátili se jí v náručí v prach. Nebo ji sny zavedly do doby před třemi měsíci, kdy už rodiče umírali na neštovice a Sophie musela vyzvracet jakékoli zbytky jídla, které se jí někde podařilo sníst, aby je měla čím nakrmit. Zkrátka ji pronásledovala nekonečná směs hrůzy, viny a zoufalství.

Camille seděla na kraji její postele a pozorovala, jak očima prázdně téká pod namodralými víčky. Při každém jejím roztřeseném nádechu Camille ztuhla. Když už se téměř probudila, zalapala po dechu jako tonoucí.

Pak procitla úplně a pevně zavřela oči. „Prosím,“ zaškemrala. „Dej mi můj lék na spaní.“

Camille zvedla hnědou lahvičku s laudanem do světla svíce. Byla téměř prázdná. Dala Sophie několik posledních lžiček. Netrvalo dlouho a opiová tinktura ji ovládla svou omamnou mocí. Sophie se zachvěla víčka a klesla hlavou zpět na polštář. „*Maman* v tom snu neměla prsty,“ mumlala. „Všechny je prodala za jídlo. Zůstaň u mě, Camille, ať se ty sny nevrátí.“

Camille vzala sestru za hubenou ruku, schovala si kolena pod košili a opřela se o stěnu. Sophie začala zvolna pravidelně dýchat

a její příkrývka se zvedala a klesala v pomalém rytmu. Když oheň dohořel a v krbu už žhnuly jen rudé uhlíky, stáhla Camille peřiny z Alainovy prázdné postele a pořádně do nich Sophie zachumlala. Jejich černý kocour se uvelebil do klubíčka těsně u jejího břicha a začal hluboce vrnět. „Ach, Fantome,“ zabručela Sophie, pustila se sestřiny ruky a objala jeho kožíšek.

„To je dobře. Spinkej, *ma chérie*,“ zašeptala a uhladila jí potem zvlhlé vlasy pryč z čela. Ráno jí je bude muset umýt. A k tomu budou potřebovat další dřevo na oheň, aby ohřály vodu. Další dřevo, další peníze, další léky, další kouzla.

Opatrně se dotkla hrdla v místě, kam ji Alain řízl. Už to nekrvácelo. Mohlo to dopadnout hůř, říkala si, zatímco si ránu osahávala. Občas doufala, že se jejich bratr už nikdy nevrátí. Sophie by byla smutná, to jistě. Camille věděla, že by měla Alaina litovat nebo s ním cítit, protože aspoň ze začátku se je snažil nakrmit a ošatit. Nemůže přece za to, že on kouzlit nedovede. *Mon Dieu*, jak moc se o to snažil. Ale co to vše, co následovalo pak? Nacházel útočiště v sázení a pití. To nebyl bratr, kterého znávala.

Možná že její skutečný bratr už se opravdu nikdy nevrátí.

Alain v kapsách stěží najde nějakou minci, ale to ho jistě neodradí. Brzy už bude v herně v Palais Royal vykřikovat své sázky. Tenhle honosný pařížský palác patřil královu bratranci a notorickému hazardnímu hráči, vévodovi orleánskému, který otevřel své sídlo veřejnosti. Tam Alain sázel cokoli, co měl, aby získal šanci něco vyhrát, a pil na dluh, dokud už ani nevěděl, jak se jmenuje. Camille ten příběh dobře znala. Za týden nebo dva se u nich za dveřmi zjeví vymahač doprovázený zvědavou madame Lamotteovou a bude Camille mávat před očima mastným účtem.

To je jistota.

Nechala Sophie spát a sama došla bosa do druhého pokoje. Zastavila se u stěny s malými dvířky vedoucími do prostoru těsně pod hřebenem střechy. Sehnula se k podlaze, z tajné skříše pod uvolněným prknem vytáhla klíč a odemkla. Malá komůrka byla

vytapetovaná zašlým vzorem okrasných růží. Ale v tom šeru jí připomínaly spíš záplavu zírajících obličejů. Na zemi leželo několik srolovaných koberců, příliš starých, než aby je šlo prodat, a vedle nich dvě dřevěné truhly. Jedna vypadala, jako by prošla ohněm. Její na uhel sežehlý povrch se ve světle svíčky matně leskl. Camille ji obešla a snažila se předstírat, že tam ani není. Což samozřejmě nešlo. Protože při sebemenším pomyslení na ni jí v hlavě zaznělo matčino varování. *Na tu spálenou truhlu nesahej, protože je nebezpečnější, než by sis kdy dokázala představit.* Vždycky jí přitom přeběhl mráz po zádech.

Maman ji naučila, že existují tři druhy magie. *La magie ordinaire* k proměňování věcí, *la glamoire* k proměňování sebe sama a *la magie bibelot* propůjčující kouzelnou moc předmětům, vdechující jim život.

Bylo směšné si myslet, že se na ni ta spálená truhla dívá, ale skutečně měla takový pocit. Přitáhla si šál těsně kolem těla.

Druhá truhla sloužila jako trezor. Byla přikovaná k podlaze.

Z tajné kapsy, kterou si všla zespodu pod lem sukně, vytáhla hrst mincí. Drobných, které jí zbyly poté, co rozměnila u svíčkaře ten falešný louisdor. Celých dvacet livrejů. Alain ty peníze, které mu dala na kuře, propil. Ale k těmhle, k jejich skutečným penězům, se nedostal. Když je ukládala do trezoru a znovu ho zamýkala, píchly ji u srdce výčitky. Sophie rozhodně potřebovala zesílit. Jenže peníze na nájem teď byly podstatnější než maso a jí zbývalo jen pár dní, aby sehnala zbývajících sto osmdesát livrejů.

Přestože umdlěla únavou, byly jí myšlenky na spánek stejně vzdálené jako nějaká exotická země. Čekalo ji ještě tolik práce. Pak za sebou dvířka zas zavřela a zamkla a prošla skrz měsíční paprsky ke krbu, kde si ohřála ruce nad rozžhavenými uhlíky. Z poblíž ležící hromádky papírů vytáhla pár špinavých nátisků. *Povstaňte, občané, burcoval jeden z pamfletů, naše hodina nastala!* Všechno zbytky z otcovy tiskařské dílny. Hodila je mezi doutnající uhlíky. Ihned kolem nich vyšlehly zářivé hladové plameny, které osvětlily

krbovou římsu. Cenné sošky, které na ní dříve stály, třeba tu pastýřku z porcelánu nebo lakovaného čínského lva s bujnou hřívou, po smrti rodičů prodali. Teď už se o stěnu opíralo jen několik sošek z papíru. Camille uchopila malou papírovou lodičku a foukla jí do plachet, až zašustily.

Bagatelles, říkával jim táta. Takové zbytečné maličkosti. Královny s obřími parukami a dojičky s vědry v rukách, rytíři s kopími a draci chrlící oheň. Ti všichni vyrobení z inkoustově černých archů s nátisky pamfletů, které táta napsal. Dokonce i teď vystupovala z plachet škuneru jeho slova: *Je načasé jednat*. A plameny sršící drakovi z tlamy zas hlásaly heslo *Liberté!* Ačkoli to *L* bylo obráceně.

Zastyděla se, když si na to vzpomněla. Poskládat písmena do rámu tak, aby všechna vyšla správně, vyžadovalo zkušenosti a zručnost. Nebo tak se to Camille aspoň naučila, když otce uprosila, aby jí dovolil stát se jeho učněm. Když ho o to požádala, zvedl ji svými silnými pažemi do vzduchu a zatočil ji kolem dokola. Z tváře mu zářila radost a pýcha. Pro malou holčičku to byla těžká práce. Nešlo jen o to, že připravit něco k tisku jí zabralo hodiny stání na židli. Stejně náročné bylo nanést na písmena rovnoměrně tiskařskou barvu, aby byla opravdu černá, nebo zatáhnout za páku, která tiskla rám s písmeny k papíru, aby ho mohla políbit. Samozřejmě se dopouštěla chyb. Občas písmena seřadila špatně, občas jí někde vznikla kaňka nebo šmouha. Nechtěla, aby to *papa* viděl, ale on ty zkušební archy, které schovala, našel. Pak jí setřel z tváře slzy a řekl jí: „Snažit se znamená být odvážný. Buď odvážná.“

A aby neměla pocit, že ty papíry, které pokazila, jsou bezcenné, poskládal z nich loďky, paruky nebo tančící medvědy. Většina z těch drobností se už dávno rozpadla. Papír nevydrží věčně. Jedné mrazivé noci navíc většinu z nich někdo použil na otop. Ale pár jich přežilo.

Nechala si je, aby nikdy nezapomněla, jak ji *papa* učil svému umění, aby se jednoho dne mohla stát nejlepším tiskařem v celé Paříži, přestože se jednalo o výhradně mužské řemeslo.

Nechtěla zapomenout ani na to, jaká pýcha z něj vyzařovala, když se její archy sušily zavěšené na šňůře. Na to vzrušení, když se prázdný papír pokryl černí, ani na to nadšení pramenící z vědomí, že *papa* ji vnímal jako dostatečně velkou a inteligentní, aby dokázala přemýšlet o světě, v němž žili. A aby ho tím, jak skládala písmena za sebe, dokázala měnit. Tiskařský lis dokáže převzít lidské myšlenky a vtisknout je na papír, který si může kdokoli přečíst. Tak trochu jako kouzlo. Kouzlo proměňující svět.

Ale to všechno muselo jít stranou. Když večer uléhala k Sophie do postele, nohy uchozené a duši bolavou z kouzlení, občas se utěšovala, že jednoho dne se bude moct k tiskárně znovu vrátit. Jenže ten den se jí neustále vzdaloval, až ho v budoucnosti už ani neviděla. Snažila se sílící smutek potlačit, ale pálil ji v hrudi i v hrdle. Dokonce cítila, jak jí pulzuje malíčkem. Taková vibrující bolest.

Nechtělo se jí do kouzlení. Ne teď, vždyť byla tolik unavená. Ale neměla na vybranou. A jelikož byla stejně vzhůru, vlastně na tom nezáleželo.

Odložila papírovou loďku a donesla těžkou krabici plnou kousků kovu. Byla v ní i rozbitá písmena ještě z tiskárny. Přejela prsty po jejich hranách, které zůstaly nepokroucené. Pocházela z takového jejího experimentálního rámu, s nímž pracovala, než musel *papa* tiskárnu zavřít a tiskařský lis prodat. Jaké pusto v dílně zavládlo potom, co všechno – stroje, papíry, písmena a skříňky – zmizelo. Zůstala jen smítka prachu poletující v záři slunce vzduchem a nezaměnitelná vůně tiskařské barvy.

Jinak tam bylo pusto, pusto, pusto.

Když si na to Camille vzpomněla, v žilách se jí rozproudil zármutek. Jako víno nebo laudanum, temný, hořký a neúprosný. Ani se mu nesnažila vzdorovat. Nepřesvědčovala sebe samu, že jednoho dne bude zas všechno lepší.

Místo toho neúnavně přejížděla po okrajích rozbitých písmen prsty, až se rozehrála a začala měnit tvar. Znovu a znovu je uhlazovala, zatímco měla před očima vzpomínku na smrt rodičů. Na

to, jak se jim na kůži objevily první pupínky připomínající štípance, dokud se nezanítily. Na to, jak se matce na pažích a na hrudi brzy změnil v rozšklebené hnisaající boláky. Jak otec běsnil, zatímco ho horečka požírala zažíva. Jak osaměle se Camille cítila, když jí *maman* řekla, že odteď bude muset kouzlit ona, že odteď už bude na ní, aby si uchovávala v srdci zdroj smutku a použila ho k udržení rodiny při životě.

Nenáviděla kouzla, jenže nic jiného jí nezůstalo.

Usazená za starým stolem se neustále vracela do temné, bezedné studny vzpomínek na smrt rodičů i na to, jak jejich život vypadal dřív. A neváhala se ponořit do ještě hlubšího smutku, který se leskl jako stín stříbrné rybky plující na samém dně černého jezera. *Maman. Papa.* Alain, její bratr, jak ji bezpečně drží na okenním parapetu, aby jí ukázal hnízdo vlaštovek. Ten obraz klesal do nekonečné hlubiny. Rozplakala se, ale nepřestávala rozbitý kousek kovu opracovávat, dokud na sebe nevzal užitečnou podobu berné mince.

5

Ráno se Sophie kašel zlepšil. Vstala dřív než Camille, rozdmýchala oheň v kamnech, opekla okoralé kousky chleba a dala vařit staré lístky čaje k snídani. To vše pak odnesla a položila na zem vedle židle, na které Camille v noci usnula.

„Cítím ve vzduchu léto.“ V Sophiině hlásku se ozvala nečekaná, slaboučká ozvěna nadšení.

Camille se v židli napřímila a otevřela oči. Z malého okénka ve střeše dovnitř proudil sluneční svit. „Kolik je hodin?“ zeptala se a dotkla se Sophiiných vlasů v místech, kde jí je paprsky rozzářily dozlatova. „Umyla sis vlasy.“

„To ode mě bylo chytré, ne?“ usmála se Sophie a rozprostřela si je po ramenech. „Dokonce mi už skoro uschly.“

„Alain ráno donesl vodu?“

„Včera večer. Ještě než ses vrátila domů.“ Sophiina tvář potemněla. „Myslíš, že se mu něco stalo?“

Něco jiného, než že se někde zpil do němoty? Se steskem po cukru Camille pootočila naprasklý šálek s čajem, aby se mohla napít z neodštípnutého okraje, a usrkla. „Ne.“

„Co když ho třeba v Palais Royal okradl nějaký kapsář? Říkal mi, že to se tam stává v jednom kuse. Nebo si představ, co kdyby spadl do Seiny?“

„Jsem si jistá, že je někde v bezpečí a vyspává tu svou... náladu.“ Šálek se jí zachvěl v ruce.

„Ty se třeseš.“

„Jsem jen trochu unavená, to nic.“

Sophie natáhla prst směrem ke Camillinu krku, ale její rány se nedotkla. „To není správně.“

Camille zvedla obočí. Vidět na starším bratrovi něco špatného se Sophie nepodobalo. „Občas mě děsí. Nevím, co se mu stalo, že se tak změnil.“

„Ne že by ho to nějak omlouvalo,“ poznamenala Sophie, „ale takhle ho vytáčí naše situace.“

„Myslíš?“ Zbytek toho, co chtěla říct, Camille polkla. Alain kdysi býval skutečným starším bratrem, kterému na ní záleželo. Bratrem, k němuž vzhlížela. Ale teď se z něj stalo jen další břemeno, které jako by ji tížilo víc a víc.

„Nemuselas včera kouzlit peníze. Příliš tě to vysává. Víím, že Alain nám přinese výhru,“ řekla Sophie a stiskla Camille ruku. „*Écoute-moi*. Dostala jsem nápad. Co se jít ven trochu pobavit? Aspoň jednou? Klidně dojdu tak daleko, jak je třeba. Obě potřebujeme nové boty.“

Camille dopila poslední kapky slabého čaje. „Takže ty chceš nové boty?“

„Já je potřebuju. Jak jinak mám vypadat dobře? *S'il te plaît*!“ obžala Camille kolem krku a zašeptala: „Prosím.“

„Někdy brzy, *ma chère*,“ slíbila Camille. „Do té doby si snad začneš pamatovat, že vypadáš dobře i bez nich, co?“ řekla a vstala. Dvěma viděla na stůl i starou zelenou plechovku, do které strádali peníze. Včera v noci proměnila všechna vadná písmena z krabice, a ani to nestačilo. Nakonec jí nezbylo než vypáčit ze stěn hřebíky.

„Ale vždyť teď máme tolik...“

„Nemáme!“ Ta slova z ní vytryskla ostřeji, než chtěla. „Mrzí mě to, miláčku. Včera na schodech mě zastavila madame Lamotteová. Jsme pozadu s nájmem. A Alain...“

„Fajn.“ Sophie stáhla ramena tak pevně, že chvíli vypadala jako cínový vojáček. „Tak kam tedy půjdeme?“

6

Směrem k okrajům Paříže se činžáky postupně snižovaly a vlády nad obzorem se ujímal pošmourné nebe. Domy, některé s doškovou střechou, stály poblíž silnice. Některé od jejího prachu a bláta oddělovaly kamenné zdi. Když Camille nakoukla za ně, spatřila zelené odstíny zahrad. Světlé listy jabloní, změť růžově kvetoucího hrachoru.

Sophie zaklonila hlavu a nasála do nosu vzduch. „Předtím to vonělo tak příjemně. Teď mám pocit, jako by mělo začít pršet.“

„Už jsme skoro tam.“ Vedle jednoho z větších domů stála kovárna. Zadní stěnou přiléhala ke zdi, která se táhla podél ulice. Nad její střechou se vznášel kouř a ze dveří létaly jiskry ven na dvůr, kde se kovali koně.

„To jdeme sem?“ Sophie se tvářila, jako by čekala, že se před ní zjeví nějaký pěkný učeň a předá jim krabice plné kovových úlomků.

Camille se rozesmála. Na Sophie nemělo smysl se zlobit. Chytila sukni do dlaní, nadzvedla si ji a dřepala si k zemi. Pak do ní zaryla nehet, vytáhla ohnutý hřebík a ukázala ho sestře. „Vidíš? Žádné učně nepotřebujeme.“

„S tím nesouhlasím,“ podotkla Sophie nevrle. Ale pak ulomila z větve přesahující do ulice zpoza plotu několik větviček, jednu Camille podala, sama si dřepala poblíž a začala taky hledat.

Pomaloučku se mezi nimi začala vršit hromádka starých úlomků kovu. Nedalo se to popsat jako tvrdá práce, ale byla špinavá. Tušily,

že bude trvat celé dny, než se zbaví hlíny za nehty. S každým dalším úlomkem kovu nebo zrezlým hřebíkem, který Camille na hromádku hodila, se v ní vařila krev. Alain jim se sběrem nikdy nepomáhal. Ani nechodil po ulicích s očima přilepenýma k zemi, připravený zabořit ruce do bláta, kdyby v něm zahlédl odlesk kovu. Nemusel. Byl plný nafouknutých slibů. Až mezi strážníky povýší, budou mít dost a dost! Camille vydloubla ze země dlouhý hřebík a mrskla s ním na hromádku. Vždyť si ani nedokázal udržet čistou uniformu. A do služby už se snad ani nechodil hlásit. Jak by mohl kdy povýšit? Jeho dluhy z hazardu navíc rostly a rostly, přestože on trval na tom, že o nic nejde.

Dál se štourala v zemi, vyprošťovala z ní odštěpky kovu a házel je směrem k pytli. Pokaždé o sebe jen tupě cinkly. Alainovy sliby byly stejně bezcenné jako ty papíry, které dřív podepisovali tátovi vážení zákazníci. Neznamenaly vůbec nic. A nakonec vždycky padlo na ni, aby z toho nic udělala něco.

„Ještě jeden a nedoneseme ten pytel domů,“ rozhodla nakonec a zvedla plný pytel od mouky, který si s sebou přinesly.

„*Grâce à Dieu*,“ zamumlala Sophie a vstala. „Potřebujeme rukavice, Camille. Mám pod nehty tolik bláta, že mě to bolí.“ Vtom se na ulici zjevil koňský povoz ženoucí se přímo k nim. Od jeho kol se zvedala oblaka prachu. Ještě než kolem nich projel, Sophie už se musela sehnout ke kolenům, jak se rozkašlala.

„Šššš,“ polekala se Camille a objala ji. „Není ti nic?“

„Moje plíce... jsou... pořád... špatný,“ zalapala po dechu Sophie.

Poblíž vedla nízká zídka směřující k otevřenému poli. Za ní se už farmáři oháněli srpy a sklízeli rané plodiny. S jejich rukávy si pohrával jemný vánek. A za nimi se pod šerícím se nebem krčila alej stromů. Camille se o zídku opřela a přitiskla Sophie k sobě. Skrz tenkou látku jejich šatů cítila, jak jí vyčuhují ramena. Když slyšela, jak jí dech vázne v krku, zatoužila, aby mohla dýchat za ni, aby ji mohla ušetřit té bolesti. Tiskla ji k sobě, zavřela oči a ze všech sil vyslala do světa němé přání. Nějak. Někdy. Brzy.

O chvíli později už Sophie začala okopávat kamennou zídku špičkami bot. „Takhle si je zničíš.“

Sophie jen pokrčila rameny. *Vždyť už zničené jsou*, jako by chtěla říct. „Mohla bych si od madame Bénardové vzít víc zakázek. Vždycky říká, že moje ruce jsou k šití klobouků jako stvořené. Třeba bych jí i mohla pomoci obsluhovat zákazníky v krámě.“

To by byla pomoc. „Víš to jistě? S tvým zdravím?“

Sophie Camille špinavými prsty pečlivě urovnala sklady na rukávu. „Ty bys pak nemusela tolik kouzlit...“

„To bude chtít opravdu hodně klobouků.“ Když Camille viděla, jak se Sophie zamračila, úsměv jí ztuhl na rtech.

„Ne každý umí čarovat.“

Tohle téma mezi nimi bylo předmětem sváru od samého začátku, když *maman* začala Sophie učit ten nejjednodušší druh magie, *la magie ordinaire*. Sophie trvala na tom, že to nedokáže. Camille věděla, že se jí do toho jen nechce. A tak se Sophie kouzlení – na rozdíl od Camille, která to dokázala a která musela – úspěšně vyhnila.

„Poslední dobou jsou na tom všichni špatně,“ zamyslela se Camille a potlačila v srdci hořkost. „Nejsme jediní. Krom šlechty hladoví celá Francie.“ Ruce farmářů na poli mezitím kosily zelené řady. „Snad bude letos lepší sklizeň.“

„Jedna sklizeň nám život neusnadní. Chleba sice bude stát o něco míň, *bien sûr*. Ale stejně se budeme pořád hrabat v blátě kvůli pár kouskům kovu.“

„Nebudeme z *la magie* žít navěky. Něco se změní.“

Sophie si Camille změřila dlouhým pohledem. „Alain povídal, že mě vezme na ples do Palais Royal.“

„A?“ vyhrkla Camille nervózně.

„A prý bych tam mohla někoho potkat,“ pokračovala Sophie a bezděčně přejížděla po okraji zídky prstem. „Na večírky vévody orléanského prý jezdí spousty šlechticů. Slíbil, že mi koupí nové šaty a že nějaký jeho kamarád mi půjčí šperky.“

„Opravdu?“ Kdyby tam Sophie šla, co by tam za přeplněnými stoly s ruletou a kartami nebo na leštěných parketách tanečního sálu asi našla? Nějakého aristokrata hledajícího manželku? To těžko. Spíš děvče na jednu noc, možná na týden. Rozhodně ne pohádkovou romanci, o níž snila. „Kdo ti má koupit ty šaty? Alain, nebo vévoda?“

„Alain, ty hloupá,“ ušklíbla se Sophie a štouchla Camille do ramene. „Můžu se dobře vdát, vím to. Najít někoho, kdo se o nás postará.“

Camille měla chuť křičet. Nebo to vzdát. Ze všech věcí, kterých se Alain dopustil, hraní, pití, chronická rozhazovačnost, bylo nejhorší to, jak podporoval Sophie v té snaze vdát se do vyšších kruhů. Dokonce ještě za života jejich rodičů to znělo směšně. I *maman* to v ní podporovala příběhy, které jí vyprávěla. O tom, jak jako malá bydlela ve Versailles. Mívala krásného pejska s červenou mašlí kolem krku, bílého poníka, vlastní smaltovanou šperkovnici na prstýnky. Až na to, že všechno její vyprávění mělo tu typickou mlžnou auru snů. Nebylo v nich nic, čeho by se dalo chytit. A po tom, co *papa* musel prodat tiskárnu, co rodiče umřeli, se sen o bohatém ženichovi jevil jako nebezpečné blouznění. Všimla si, jak se na ni Sophie dívá. Vpíjela se do ní svýma velkýma modrýma očima, rty mírně pootevřené. Plna očekávání. Plna naděje.

Vzala ji za ruku. Kosti pod kůží jako by měla stejně křehké jako ptáci. „Je ti teprve patnáct, *ma chère*.“

„Královna se vdala ve čtrnácti,“ připomněla jí Sophie.

A *jak jí to prospělo*, pomyslela si Camille. Lid Francie Marií Antoinettou pohrdal. „Ale stejně, proč ještě nepočkat? Mohla bys...“

„Podívej!“ přerušila ji najednou Sophie a seskočila ze zídky. „Něco letí po nebi!“

Skutečně, na břidlicově šedém nebi se cosi lesklo. Nějaký velký předmět. Ještě před chvílí tam nebyl. Připomínal žlutobíle pruhovanou hedvábnou kabelku, kterou někdo vyhodil vysoko, vysoko do vzduchu.

„Dieu, to je *montgolfière*!“ zvolala Camille. „Vzpomínáš?“

Sophie popošla na cestu a zadívala se na létající stroj. „Jak bych mohla zapomenout?“

Před šesti lety je *papa* vzal všechny až do Versailles. Ještě před odjezdem popadl Camille do náruči a zvedl ji ke stropu, kde se na rozdíl od chladného ranního vzduchu válejšího se u podlahy vznášelo teplo. *Horký vzduch stoupá*, řekl jí. *Pamatuj si to*. Ona i Sophie byly tehdy ještě malé a tři hodiny kodrcání se z Paříže do Versailles na valníku jen kvůli pytlí s horkým vzduchem jim přišly jako dlouhá doba. *Papa* v paláci někoho znal, jednoho zahradníka, který je pustil dovnitř úzkou železnou brankou. A tam, na obřím, přelidněném nádvoří, ho spatřili. Létající stroj. Balon vyrobený z papíru byl nazdobený jako vyšíváný polštář.

Táta je tehdy obě zvedl do náruči, aby viděly, jak do koše nakládají ovci, kachnu a kohouta. Pevný balon se nakláněl ve větru. Lidé tleskali a provolávali: „*Montauciel! Montauciel!*“ Camille zakřičela tátovi do ucha, aby se zeptala, co to slovo znamená. *Papa* se zasmál a štlpl ji do nosu. *Montauciel* se jmenovala ta ovce. *Vzlétni do nebes*. Jak dav jásal, když asistenti uvolnili lana a létající stroj začal stoupat vzhůru.

Výš a výš. Ne jako pták. Spíš jako nějaký světec ze svatého obrazu. Rovnou k nebi.

Tamten balon tehdy byl z papíru. Taky že bratři Montgolfierové papír vyráběli. Ale tenhle byl látkový, možná z hedvábí. A v jeho koši, který připomínal vůz, se míhaly nějaké siluety.

„Z pole uvidíme líp,“ napadlo Sophie. „Poběž! Myslím, že jsou v něm lidé!“

Balon plul vzduchem k nim, výš než jakákoli kostelní věž. Výš než cokoli jiného. *Jako semínko pampelišky*, napadlo Camille. *Jako přání*.

Jedna z oněch siluet se nahnula z koše dolů. Ta druhá zůstala stát u kraje a přiložila si k oku dalekohled. Vítr mu rozvlnil tmavé vlasy. Hradba mračen za ním už se měnila v bouři. Zespodu světlé lístky topolů šuměly ve větru. Blížil se déšť.

„To je jako z pohádky,“ hlesla Camille užasle.

„V pohádkách balony nejsou.“

„V těch mých ano.“ Přestože Camille věděla, že balon nadnáší nad zemí horký vzduch, pořád se jí to zdálo jednoduše neuvěřitelné. A on se mezitím nezadržitelně blížil k nim s košem houpajícím se nad korunami stromů.

„Vždyť on přistane přímo tady!“ zvolala Sophie a táhla Camille směrem k brance v zídce. „Pojď!“

Zatímco balon se už už dotýkal listů, jeden z mužů v něm z něj něco velkého vyhodil. Kotvu. Dopadla na zem a začala se táhnout za nimi, jenže balon se dál řítil nad polem a milá kotva se za ním jen zbytečně vlekla.

Z koše na oheň se valil hustý dým. Balon letěl příliš nízko, ale ani nestoupal, ani neklesal.

„Něco je špatně, že ano?“ kousla se do rtu Sophie.

Hedvábný balon se vlnil ve větru prohánějícím se nad polem a letěl dál. Jeden z těch mužů v něm zakřičel na pracující farmáře: „Pomozte nám, *mes frères!* Chyťte ten koš!“

Farmáři ale jen s otevřenou pusou zírali, ztuhlí strachy nebo údivem, jak se balon řítí k zemi. Srpy se jim bezděčně pohupovaly v rukách.

Dva muži v koši se začali připravovat na nejhorší.

„Vždyť tam umřou!“ vyjekla Sophie a přitiskla obličej Camille k rameni. „Proč jim ti farmáři nepomůžou?“

Koš balonu najednou dopadl na zem a zvedl oblak prachu a hlíny. Síla nárazu ho ale i spolu s jeho posádkou vymrštila zpět do vzduchu, jako by to byl lístek, s nímž si pohrává víchr za bouře. Ztracený. Bezmocný. Odsouzený k zániku.

Když rodiče umřeli, jejich těla vypadala těžká, leč prázdná. Zatímco Sophie plakala, zvedli jejich těla na dřevěná nosítka a snesli dolů sedmi temnými patry. Camille šla za nimi. Tátovi vyklouzla paže z rubáše a spadla z nosítek dolů. Kůži měl posetou černými pupínky a konečky prstů šedé od zašlého inkoustu. Všechno svět-

lo z něj vyprchalo. Když pomyslela na to prázdné místo, které po něm a po *maman* zůstalo, chtělo se jí plakat. Jako by někdo vystříhl nůžkami z oblohy kus nebe.

„Zůstaň tu!“ vykřikla, popadla lem sukně a rozběhla se.

7

Camille proběhla okolo kvetoucích lísek rostoucích podél zdi, skrz otevřenou branku a do měkké hlíny na poli. Křiku farmářů ani zrychleného pulzu si nevšímala.

Balon se řítíl k ní jen několik stop nad zemí.

„*Messieurs!* Zachraňte nás!“ volal ten tmavovlasý muž z koše. Jenže farmáři se místo toho všichni rozutekli. Hlavy si kryli rukama a utíkali se schovat mezi stromy.

Camille v měkké půdě zakopla, ale udržela rovnováhu a běžela dál. Každý nádech znamenal boj, plíce ji bolely a v hrdle ji škrábaly kousky prachu.

Jak se k balonu postupně přibližovala, všimla si, že ti dva muži v něm nejsou žádní muži, ale teprve kluci, ne o moc starší než ona sama. Jeden z nich, takový malý a vyhublý, tahal ze všech sil za lano přivázané k hornímu průduchu v balonu přímo nad košem s ohněm. „Paraventil je rozbitý, Lazare!“ křičel.

„A čím je to chyba?“ zavolal na něj druhý. Vlasy mu vlály ve větru jako vlajka a bílá vázanka výrazně kontrastovala s jeho od sazí černými tvářemi.

„Tvoje!“

„Kdybychom tu měli dostatek zátěže, do takové šlamastyky bychom se nedostali!“ křikl na něj ten tmavovlasý. Tvář měl sevřenou strachem. Camille odněkud z dálky, jako ze snu, zaslechla, jak na ni volá Sophie.

Byla už téměř u cíle. Rozpoznala, že koš balonu je spletený jen z vrbového proutí a že jeho dvířka drží pouze jednoduché kožené popruhy. Už viděla, jak moc se lana balonu přepínají. Celá ta konstrukce byla tak křehká, že se mohla každou chvíli rozpadnout. Z koše na oheň se valil dým. Ten bledý kluk se tiskl ke stěně proutěného koše.

Rychleji. Rychleji. Přinutila se ještě zvýšit tempo.

Koš balonu se znovu zaryl v plné rychlosti do země, ale stále se nerozbil, kluci v něm se pořád ještě drželi.

Ten tmavovlasý se krčil těsně u okraje. Když spatřil Camille běžící vedle nich, odvážil se usmát. „Zachraňte nás, mademoiselle! Chyťte koš za okraj!“

V jeho očích viděla samu sebe jako někoho jiného. Jako někoho, kdo má moc něco změnit.

Oběma rukama popadla okraj koše.

Balon zvedl do vzduchu i ji a pole pod jejíma nohama se na okamžik vzdálilo a zrychlilo tak, až se jí zatočila hlava. Tmavovlasý kluk ji popadl za ruce a vytáhl trochu výš. „Pevně se držte, mademoiselle. A pozor na nohy!“ křikl do větru.

„Nepouštějte mě,“ vyhrkla Camille. Ocitla se mu tak blízko, že viděla zlaté odlesky v jeho očích. I odhodlání.

Jeden nekonečný nádech.

Druhý. Třetí.

A najednou bylo po všem. Celý balon se zachvěl, zabořil do země a zvedl do vzduchu oblaka prachu. Koš ještě chvíli vlekl za sebou, ale pak se i ten zastavil. Camille se bez dechu držela. Ústa měla plná hlíny. Nohy se jí trásly tak, že si přála, aby mohla klesnout na kolena, klidně přímo tam, do bláta.

Kluk se rozesmál.

Camille si otřela špínu z úst. „Vám to přijde směšné?“

„Neumřeli jsme!“ zvolal kluk, chytil svého kamaráda kolem krku a pak se naklonil ke Camille. „Ale vy, mademoiselle! Vy jste nás zachránila!“

I Camille najednou podlehla záchvatu divokého smíchu. Měl pravdu. Ona, Camille Durbonneová, která podle Alaina neuměla nic jiného, než nakrátko proměnit hřebíky v mince, je zachránila. Stáli před ní, oba živí a zdraví.

„Bylo mi potěšením,“ řekla. A myslela to vážně.

„Vždyť nám nehrozilo žádné nebezpečí,“ povzdechl si druhý kluk.

„Že vám nehrozilo žádné nebezpečí?“ vyhrkla Camille. „Co byste dělali, kdybych tu nebyla? Ten koš by se roztránil na kousky!“

„Vůbec,“ mávl rukou ten druhý. „Nakonec by se od země prostě jen odrazil.“

Ale ten tmavovlasý, který ji držel, zatímco letěli nad zemí, mlčel. Jen se opřel o okraj koše a zadíval se na ni.

Dokonce i celý špinavý od sazí a od prachu byl až neskutečně krásný. Lesklé ebenově černé vlasy, plet s hřejivým měděným nádechem. Vysoké ostře řezané lícní kosti ještě zvýrazňující hloubku tmavě hnědých očí lemovaných takovými řasami, že by mu je záviděla každá druhá dívka. Nad nimi husté černé obočí. V levém měl tenkou jizvičku, která ho dělila napůl. Nejpozoruhodnější na něm ale bylo to zvláštní světlo, které mu vyzařovalo z celé tváře a činilo z něj tu nejživější věc široko daleko. Jako by vystupoval z obrazu nějakého umělce, který celé pozadí jen načrtl šedou tužkou, zatímco na něj použil své nejsytější barvy.

„*Incroyable*,“ poznamenal.

„Co vám přijde neuvěřitelné?“ nechápala Camille.

„Vy se musíte ptát?“ podivil se. „Vy, samozřejmě. Naše *zachránkyňe*.“ S těmi slovy lehce přeskočil přes koš balonu a najednou stál přímo před ní. „Lazare Mellais,“ představil se a hluboce se poklonil. „Váš služebník, do konce života.“

„Camille Durbonneová,“ opětovala Camille jeho poklonu.

„Mademoiselle Durbonneová, na světě není mnoho lidí, o kterých bych si troufl něco takového říct, ale po tom, co jste dnes udělala, se odvážím tvrdit, že jste schopna s vlastním životem hazardovat snad stejně jako já.“

Nic podobného by ji před dnešním dnem ani nenapadlo. Ale to, jak se na ni díval, v ní probouzelo odvahu. Snad i špetku lehkomyšlnosti. „Jak jinak se životem naložit, než si ho užít?“

„Podej šampaňské, Armande,“ houkl Lazare na kamaráda, aniž z Camille spustil oči. „Pojďme to oslat.“

„Nejsem tvůj sluha,“ sykl na něj bledý kluk z koše. „A krom toho, co nevidět se spustí liják.“

Měl pravdu. Za stromy už zlověstně bobtnaly veliké ocelově šedé mraky ve tvaru kovadliny celé nasáklé deštěm. Blížila se bouře.

„Já vím, že bude pršet,“ poznamenal Lazare. „Povězte mi honem, proč jste to udělala?“

Camille nervózně přešlápla. Jak by to jen mohla vysvětlit? Po smrti rodičů se její život tak scvrkl, připadal jí těsný jako pouta. Jen přežít ale prostě vždycky nestačí. Člověk potřebuje víc než jen jídlo a střechu nad hlavou. Ona si potřebovala zachovat naději. Víru, že něco dokáže.

„Myslela jsem, že bych to mohla zvládnout,“ odpověděla.

„Kdyby nám nedošlo palivo, ani bychom její pomoc nepotřebovali,“ štkl Armand a přešel k nim. Měl drobnou postavu, úzká ramena a v hnědých vlasech mu probleskoval stříbrný pruh šedin jako nějakému jezevci. Prsty měl černé od sazí a modré od inkoustových skvrn. V rukách svíral brýle s želvovinovými obroučkami, které si vehementně čistil rukávem. „Tos měl na starosti ty, Lazare.“

„Mademoiselle, smím vám představit našeho vedoucího inženýra, monsieur Armanda?“

Camille se mu jemně poklonila, ale ten nabručený jezevec jí skoro ani nekývl na pozdrav a místo toho pokračoval: „Měls přibalit víc slámy na podpal!“ okřikl Lazara a horečně si začal leštit skla brýlí. „Vzduch v balonu příliš zchladl.“

„A palivo navíc by tomu pomohlo?“

„Víc slámy rovná se víc tepla!“ zvolal Armand.

Tak jednoduché to ale není, blesko hlavou Camille. „Když pálíte palivo, mizí s ním zároveň i nějaká zátěž, ne?“

Armand si nasadil brýle na nos a zamžoural na ni. „No a?“

„A když pak potřebujete nabrat výšku, nemáte co vyhodit, abyste balonu odlehčili.“

Armandovi vzplál na lících šarlatový ruměnec. „Co vy o tom víte?“

Camille už se mu to chystala vysvětlit, ale on si založil ruce na prsou a podíval se stranou. Tak zoufale se chtěla zapojit do jejich rozhovoru, až ho urazila. Přitom se nechtěla nechat z toho nového světa, který se před ní otevřel, hned vystrnadit. Tak to zkusila znovu. „Víte, tohle není první balon, který v životě vidím. *Papa* mě vzal do Versailles podívat se na *montgolfière*.“

„V osmdesátém třetím?“ vyhrkl Lazare. „Tam jsem byl taky!“ V očích se mu mihl vzdálený pohled. „Strašně jsem si tehdy přál, abych mohl vzlétnout spolu s těmi zvířaty.“

„A místo toho sis našel mě,“ zamumlal Armand. Po poli se prohnal poryv studeného vzduchu, který jím rozfoukal oblečení i hedvábné tělo balonu.

„Nezlob se, *mon ami*. Potřebujeme lepší paraventil, aby vypustil horký vzduch. Jinak můžeme akorát doufat, že se vzduch v balonu ochladí přesně v tu chvíli, kdy poletíme nad nějakým polem. Nebo že mademoiselle bude zas někde poblíž, aby nám pomohla.“

Armand se zamračil. „Kde vězí Rosier s tím povozem? Co nevídět se spustí průtrž.“

„Pořád máme čas připít naší záchránkyni,“ podotkl Lazare, sehnul se do koše a vytáhl z něj lahev sektu. „Naštěstí pro nás se mi ji podařilo zachránit a neskončila na hlavě nějakého farmáře.“

„Ti farmáři se sem ale určitě každou chvíli přiženou a celý koš nám rozeberou na dřevo na otop,“ zavrčel Armand.

Lazare mezitím odněkud, snad z kapes, vytáhl sklenky. „Pojďme předstírat, že tu Armand není,“ navrhl hlasitým šepotem.

„Tohle je vážně příliš, Lazare,“ bručel Armand. „A krom toho,“ dodal s něčím jako škodolibou radostí, „se k nám blíží mademoisellina sestra.“

V tu chvíli k nim opravdu doběhla Sophie. Vlasy jí vlály na zádech a sukni měla celou od bláta. Padla Camille kolem krku. „*Grâce à Dieu,*“ hlesla. „Tolik jsi mě vyděsila!“

Camille se najednou začala propadat hanbou. Nechala se tak strhnout silou okamžiku, že na Sophie dočista zapomněla. Co kdyby z toho balonu spadla a ležela teď polámaná někde na zemi? Co by pak bylo se Sophie? Stala by se z ní jen další chudá dívka nucená probíjet se nebezpečnými ulicemi Paříže.

„Na co jste myslel, monsieur? Vždyť jste mou sestru mohl zabít!“ Sophie se zlostně zablýsklo v očích.

„Velice se omlouvám, mademoiselle,“ řekl Lazare s nepředstíranou lítostí v hlase. „Bylo ode mě nerozvážné žádat ji o pomoc. Ale musíte připustit, že vaše sestra byla úžasná!“

„To byla,“ souhlasila Sophie, zjevně neschopna odporovat okouzujícímu cizinci. „Úžasná a bláznivá.“

A taky nerozvážná. Lehkomyslná. Teď už to viděla. A přesto. Přesto si na tom poli, běžící, s plícemi v jednom ohni a bušícím srdcem připadala naživu. Svobodná.

Lazare pozvedl lahev sektu. „Tak rychle, přípitek! Na bláznivé snílky! Na nás na všechny!“

Vzápětí znovu zaburácel hrom, tentokrát blíž. Ale přes zvuk blížící se bouře Camille slyšela i cosi jiného. Dusot kopyt.

Z dále se k nim totiž tryskem řítil další chlapec. Seděl na vysokém šedém koni a myši vlasy mu pod kloboukem vlály tak, až hrozilo, že mu uletí. V podpaží svíral blok, jehož stránky šustily ve větru. A za ním se po kraji pole hnalo spřežení táhnoucí krytý povoz.

„*Très bien!*“ volal na ně. „Ani se nehněte!“

Lazare se rozesmál. „Dovolte mi, abych se vám omluvil předem, dámy.“

Než se Camille stačila zeptat proč, přitahoval ten kudrnatý kluk už vedle nich koni otěže, aby ho zastavil, a seskočil ze sedla na zem, načež zahodil otěže do bláta, a přidržuje si klobouk na hlavě,

se rozběhl k balonu. V běhu na ně zamával notesem. „Všechno jsem to viděl! A zapsal! Popření samotné smrti! Velký okamžik historie!“

Cože? Camille se tázavě zahleděla na Lazara. Ten jen zvedl jedno tmavé obočí, to s jízvou. Když k nim ten třetí kluk došel, padl před Camille na kolena a sevřel jí ruku.

„Mademoiselle! Vy jste anděl!“ Pak si ji bystrýma černýma očima dobře prohlédl. „Ne, to škrtám. Jste vzdušná Johanka z Arku! Pravá hrdinka!“

„Ale vždyť jsem ne...“

„Vaše jméno se zapíše do análů francouzské historie, mademoiselle!“ prohlásil, vstal a okázale před Camille smekl. „Charles Rosier, k vašim službám.“

„Je mi ctí,“ řekla Camille a snažila se udržet vážnou tvář. Co jen byli tihle tři zač? Jako by se ocitla v cirkusu Philipa Astleye nebo v nějaké frašce. V něčem divokém, bláznivém a úchvatném, co se jinak zcela vymykalo jejímu životu.

Rosier si položil ruku na srdce a uklonil se Sophie. „Mademoiselle, díky, že jste se přišla dívat. Měli jsme štěstí, že nás čekalo tak milé publikum.“

„No bylo to skutečně něco,“ zasmála se Sophie.

„Vypadalo to dobře, vidíte?“ usmál se Lazare a objal Rosiera kolem ramen.

Rosier si políbil špičky prstů. „Velice působivé. Nehody začínají být tvým druhým já, Lazare. Do budoucna by sis je mohl začít plánovat. Až na to, že příště ti pro přistání zařídíme platící publikum.“

Zrovna když se Camille chtěla zeptat, jak si člověk může naplánovat něco jako nehodu, obloha se protrhla. Šaty jim začaly bičovat velké studené kapky deště a půda na poli začala černat. Farmáři, kteří se k nim předtím obezřetně přibližovali, se rozběhli zpět k brance a pryč. Znovu zaburácel hrom, tentokrát ještě blíž. Koruny stromů na vteřinu zasvítily v záři rozšklebeného blesku.

Celé to končilo. Ale Camille nechtěla, aby to skončilo.